

Πρωτοπρεσβύτερος
Θεόδωρος Ζήσης
Όμοτιμος Καθηγητής
Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.
18ο χλμ. Θεσσαλονίκης-Περαίας
570 19 Ν. Ἐπιβάται
ΤΗΛ.: 23920.24865 FAX: 23920.27402

Παναγιώτατον
Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης
κ. Ἄνθιμον
Ἐνταῦθα

Παναγιώτατε,

Μὲ λύπη καὶ ἔκπληξη ἔλαβα τὴν ἀπὸ 10-12-2016 «νουθετήρια», ἐπιτιμητικὴ καὶ «πατρικὴ» ἐπιστολή σας, μὲ τὴν ὁποία ἐκτιμᾶτε κατ' ἀρχὴν ὅτι μὲ ἀναφορὴς μου ἐσχάτως στὸ διαδίκτυο καὶ ὁμιλίες μου στὴν αἴθουσα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου προκαλῶ «πνευματικὴν σύγχυσιν καὶ διάστασιν τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν τοῦ πληρώματος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Μοῦ ὑπενθυμίζετε κατόπιν τὴν ἀπόλυσή μου, ὡς κληρικοῦ, ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν μετὰ ταῦτα συμπερίληψή μου ἀπὸ σᾶς στὸν ἱερὸ κλῆρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ὡς ἀμίσθου κληρικοῦ ἀπὸ τὸ ἔτος 2008 καὶ ὅτι ἐπίσης μοῦ παραχωρήσατε προσωρινὰ τὸ θυσιαστήριο τοῦ Ἱεροῦ μετοχικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου «διὰ νὰ τελῶ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ καὶ πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν».

Ἐφιστᾶτε ἐν τέλει «πατρικῶς» τὴν προσοχήν μου, ὅπως, τοῦ λοιποῦ, σεβόμενος τὴν **κανονικότητα** καὶ τὴν **ἀγιότητα** τῆς κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν **νομιμότητα** τῆς τοπικῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, «παύσω νὰ προβαίνω εἰς σκανδαλισμὸν τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν καὶ εἰς πρόκλησιν διὰ τὴν δημιουργίαν "ἀποτειχίσεων", "σχισμάτων" καὶ "ἀνταρσιῶν", δεδομένου ὅτι τὸ τοιοῦτον τυγχάνει ἀντικανονικὸν καὶ ἐκκλησιολογικῶς ἀπαράδεκτον».

Αὐτὲς οἱ ἐκτιμήσεις καὶ οἱ κατηγορίες σας εἶναι παντελῶς ἀναληθεῖς, θεολογικὰ δὲ καὶ ἐκκλησιολογικὰ ἀβασάνιστες καὶ ἀθεμελίωτες γιὰ πολλοὺς λόγους, ἢ παρουσίαση τῶν ὁποίων θὰ ἐπεξέτεινε πολὺ τὰ ὄρια μᾶς ἐπιστολιμαίας ἀπαντήσεως. Συνοπτικῶς ὁμως, γιὰ νὰ μάθετε καὶ τὴν ἄλλη πλευρὰ, σᾶς ἀναφέρω τὰ ἀκολουθοῦντα:

1. Γιατί μὲ ἀπέλυσε ὡς κληρικὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο;

Ἡ ἀναφορὰ σας στὴν ἀπόλυσή μου ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ στὴν μετὰ ταῦτα συγκαταρτίμησή μου ἀπὸ σᾶς στοὺς κληρικοὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Θεσσαλονίκης αποσκοπεῖ προφανῶς νὰ δείξει ὅτι εἶμαι ἕνας ἀπειθαρχος καὶ ἀντάρτης κληρικός, ἀλλὰ καὶ ἀγνώμων πρὸς ἐσᾶς πὺν μὲ περιμαζέψατε ὡς ἄστεγο καὶ ἀδέσποτο καὶ μοῦ παραχωρήσατε τὸ θυσιαστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Εἶναι ὅμως σὲ ὅλους γνωστὸ καὶ βεβαιωμένο ἀπὸ ἀψευδεῖς πηγές, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ γνωρίζετε, ὅτι ἡ ἀπόλυσή μου ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ ὁποῖο μὲ ἀφοσίωση καὶ ἀγάπη ὑπηρετήσα ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ διαθέτω ἐπ' αὐτοῦ πλῆθος εὐχαριστηρίων ἐπιστολῶν, ὀφείλεται στὴν αὐστηρὴ κριτικὴ πὺν ἤσκησα στὸ ἐπαίσχυντο καὶ προδοτικὸ κείμενο τοῦ Balamand τοῦ Λιβάνου (1993), ὡς ἐκπρόσωπος τῆς τότε παραδοσιακῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὸν Θεολογικὸν Διάλογο μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. Στὸ κείμενο αὐτὸ ὄχι μόνον ἀθρώνεται καὶ ἀναγνωρίζεται ἡ Οὐνία, τὴν ὁποία προηγουμένως καὶ μὲ δική μου σημαντικὴ συμβολὴ καταδικάσαμε στὸ Freising τοῦ Μονάχου ἐν ὀλομελείᾳ Ὁρθόδοξοι καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ (1991), ἀλλὰ ἐπὶ πλέον γιὰ πρώτη φορὰ «Ὁρθόδοξοι» ἱεράρχες καὶ θεολόγοι ἀναγνωρίζουν τὸν Παπισμὸ ὡς ἐκκλησία μὲ ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ἔγκυρα μυστήρια καὶ συνυπεύθυνο μαζὶ μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Μαζὶ μὲ ἄλλα μοῦ δημοσιεύματα σᾶς ἀπέστειλα παλαιότερα καὶ τὸ βιβλίον μου αὐτὸ γιὰ τὴν Οὐνία, ἀλλὰ μᾶλλον ἢ δὲν τὸ διαβάσατε ἢ συμφωνεῖτε μὲ τὸ κείμενο τοῦ Balamand πὺν τὴν ἀθώωση¹. Ἡ ἀπόφασις τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου γιὰ τὴν ἀπόλυσή μου ἐνισχύθηκε καὶ ἀπὸ ἄλλους λόγους· ἐν πρώτοις, διότι διεμήνυσα ὅτι στὸ ἐξῆς δὲν θὰ συντάσσω πατριαρχικοὺς λόγους, διαμαρτυρούμενος γιὰ τὴν κακὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπίσης, διότι ἐπρωτοστάτησα τὸ 2001 εἰς τὸ νὰ μὴν ἔλθει ὁ πάπας στὴν Ἑλλάδα μὲ συναγωνιστὰς τὸ σύνολο σχεδὸν τότε τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ πλῆθος ἄλλο ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς μοῦ ἀπέστειλαν συγχαρητήρια διὰ τοὺς ἀγῶνες, καὶ μόνον σεῖς τότε, ὡς μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως, μοῦ ἀποστείλατε ἐπιτιμητικὴ ἐπιστολή, γεμάτη χολὴ καὶ πικρία, γιὰ τὴν παρεμπόδιζαν τὴν ἔλευσιν τοῦ πάπα. Μετὰ μάλιστα τὴν πραγματοποιηθεῖσα βλάβη καὶ καταστροφικὴ ἐπίσκεψίς σου, ἀπευθυνόμενος πρὸς ἐμᾶς τοὺς ἀντιδρῶντες ἐρωτούσατε: «καὶ τί ἐπάθαμε πὺν ἦλθε ὁ πάπας στὴν Ἑλλάδα;».

Ἡ ὀργὴ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου ἐναντίον μου, πὺν τελικὰ τὸν ὀδήγησε στὴν ἀπόλυσή μου, κορυφώθηκε, ὅταν ὀργανώσαμε, τὸ «Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας» καὶ ἡ «Ἐταιρεία Ὁρθόδοξων Σπουδῶν», ἀπὸ 20-24 Σεπτεμβρίου τοῦ 2004, «Διορθόδοξο Θεολογικὸν Συνέδριον» μὲ τίτλον «Οἰκουμενισμός. Γένεσις-Προσδοκίαι-Διαψεύσεις». Στὸ ἱστορικὸ αὐτὸ συνέδριον ἔλαβαν μέρος μὲ εἰσηγήσεις περὶ τοὺς πενήντα (50) εἰσηγητῆς, ἀρχιερεῖς, ἡγούμενοι, ἄλλοι κληρικοὶ καὶ μοναχοί, καθηγητῆς Θεολογικῶν καὶ ἄλλων Σχολῶν ἀπὸ τὴν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένη Ὁρθοδοξία. Ἡ ἐπιτυχέστατη διεξαγωγὴ τοῦ συνεδρίου μὲ τὸν μεγάλο ἀριθμὸν εἰσηγητῶν καὶ τὴν σημαντικώτατην θεματολογία, ὡς καὶ ἡ ἀπήχησις στὸ ἐκκλησιαστικὸ πλῆρωμα,

1. Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, *Οὐνία. Ἡ καταδίκη καὶ ἡ ἀθώωσις* (Στὸ Freising καὶ στὸ Balamand), Θεσσαλονίκη 2002. Γράφει τὸ κείμενον τῆς προδοτικῆς συμφωνίας τοῦ Balamand στίς παραγράφους 13 καὶ 14: «Καὶ ἀπὸ τῆς δύο πλευρῆς ἀναγνωρίζεται ὅτι αὐτὸ πὺν ὁ Χριστὸς ἐνεπιστεῦθη στὴν Ἐκκλησία Του - ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, συμμετοχὴ στὰ ἴδια μυστήρια, πρὸ πάντων στὴ μοναδικὴ Ἱερωσύνη πὺν τελεῖ τὴ μοναδικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν Ἐπισκόπων - δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆται ὡς ἰδιοκτησία τῆς μᾶς μόνον ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας. Στὰ πλαίσια αὐτὰ εἶναι προφανές ὅτι κάθε εἶδος ἀναβαπτισμοῦ ἀποκλείεται. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πὺν ἡ Ὁρθόδοξος καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζονται ἀμοιβαίως ὡς “ἀδελφές Ἐκκλησίες”, ὑπεύθυνες ἀπὸ κοινοῦ γιὰ τὴ διατήρησιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ στὴν πιστότητα πρὸς τὸ Θεῖον Σχέδιον...».

δικαίωσαν την διαπίστωση ότι αποτέλεσε την πρώτη σοβαρή επιστημονική και συλλογική απομύθευση του Οικουμενισμού². Τα Πρακτικά του συνεδρίου με τὰ τολμηρὰ καὶ θαρραλέα Πορίσματα ἔχουν ἤδη κυκλοφορηθῆ σὲ δύο ὀγκώδεις τόμους³.

2. Ποιὸς μοῦ παραχώρησε τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου; Ἡ ἀπομόνωση καὶ ἡ φήμιση. ἸΑλλαξε ἡ Θεσσαλονίκη.

Τὸ θυσιαστήριο τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου δὲν μοῦ τὸ παραχώρησατε σεῖς, Παναγιώτατε, τὸ 2008. Μοῦ τὸ παραχώρησε ἀπὸ τὸ 1993, ἔνδεκα ἔτη πρὶν νὰ ἔλθετε στὴν Θεσσαλονίκη μετὰ ἀποστολὴ ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολη, ὁ μακαριστὸς καὶ ὀρθοδοξότατος προκατόχος σας κυρὸς Παντελεήμων Β΄, ἐπὶ τῆς εὐλογημένης ποιμαντορίας τοῦ ὁποῖου συγκαλέσαμε πλεῖστα ὄσα ἀντιπαπικά καὶ ἀντιοικουμενιστικά συνέδρια. Ἦμουν πάντοτε ἐκ τῶν πρῶτων εἰσηγητῶν στὰ ἱστορικά θεολογικά συνέδρια ποὺ συγκαλοῦσε κάθε ἔτος τὶς ἡμέρες τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ συχνὰ ὀμιλητῆς στὶς πανηγυρικές μνημὲς τῶν Ἁγίων τῆς Θεσσαλονίκης, χοροστατοῦντος καὶ ἐπινεύοντος. Ἔχαιρε καὶ ἠγάλλετο, διότι, ὅπως ἔλεγε δημοσίως, δίπλα στὴν Μασονική Στοὰ καὶ στὸ ἀποκρυφιστικὸ Βιβλιοπωλεῖο ὁ μικρὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου εἶχε καταστῆ προπύργιο Ὀρθοδοξίας ἐναντίον τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐπιβραβεύοντας δὲ αὐτὸν μοῦ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τοῦ ἐμπειστευμένου εἰς αὐτὸν ποιμνίου καὶ τὴν σωτηρία ψυχῶν, ποὺ σεῖς στὴν ἐπιστολή σας δὲν τὰ βλέπετε, ἢ τὰ θέλετε πρὸς ἄλλη κατεύθυνση, μετὰ εἰδικὴ τελετὴ μοῦ ἀπένευμε τὸ ὀφθίμιο τοῦ Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Μετὰ τὴν ἀνάρρησή σας στὸν θρόνο τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 2004 τὸ θεολογικὸ καὶ ἐκκλησιολογικὸ κλίμα ἄλλαξε παντελῶς. Ὁ προκατόχος σας κυρὸς Παντελεήμων ἐτόλμησε εὐθαρσῶς νὰ ἀκυρώσει διαθρησκειακὴ συνάντηση ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ προεδρία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ποὺ εἶχε προγραμματισθῆ καὶ ἐξαγγελθῆ γιὰ τὶς 29-30 Μαΐου τοῦ 2003 μετὰ θέμα «Ὁ διαθρησκειακὸς Διάλογος ὡς προϋπόθεση τοῦ πολιτισμοῦ τῶν πολιτισμῶν», καὶ μάλιστα στὸν χῶρο τῆς Σταυροπηγιακῆς καὶ Πατριαρχικῆς Μονῆς τῶν Βλατάδων. Τὸ ἔπραξε, γιὰ νὰ ἀποτρέψει τὸν μολυσμὸ τοῦ ποιμνίου τοῦ ἀπὸ τὸ μικρόβιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν συγκρητιστικὴ διαθρησκειακὴ διάβρωση. Εὐγνωμονοῦντες γιὰ τὴν θαρραλέα αὐτὴ καὶ ὄντως ὀμολογητικὴ στάση τοῦ ἀφιέρωσαμε τὸ σχετικὸ βιβλίον μας «Διαθρησκειακὲς Συναντήσεις. ἸΑρνηση τοῦ Εὐαγγελίου καὶ προσβολὴ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων»⁴. ἸΑντίθετα,

2. Βλ. Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, «Ἡ ἀπομύθευση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», *Θεοδορμία* 6 (2004) 323-325.

3. *Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.-Ἐταιρεία Ὀρθοδόξων Σπουδῶν, Οἰκουμενισμός. Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις*, Πρακτικά Διορθοδόξου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, Αἴθουσα Τελετῶν Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης 20-24 Σεπτεμβρίου 2004, Ἐκδόσεις «Θεοδορμία», Θεσσαλονίκη 2008, τόμοι Α΄ καὶ Β΄, σελ. 1030.

4. Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, *Διαθρησκειακὲς Συναντήσεις. ἸΑρνηση τοῦ Εὐαγγελίου καὶ προσβολὴ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων*, Θεσσαλονίκη 2003. Στὴν ἀφιέρωση γράφουμε: «Τῷ Παναγιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονι Β΄, γνησίῳ Ἑλληνι καὶ Ὀρθοδόξῳ Ἱεράρχῃ, ὑπερμάχῳ καὶ ὑπερασπιστῇ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως». Ὁ τίτλος δὲ τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου στὶς σελ. 120-132 τοῦ βιβλίου ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἄξιος τῆς Ὀρθοδοξίας ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμων Β΄. ἸΑκύρωση

σεῖς ἀνοίξατε μετὰ χαρᾶς τίς πύλες τῆς ἁγιοτόκου Θεσσαλονίκης στίς ἐπιβουλές τῶν Παπικῶν, Προτεσταντῶν καί τῶν ἡμετέρων Οἰκουμενιστῶν, διότι ἐσφαλμένως θεωρεῖτε ὅτι ἡ μόνη ἐπικίνδυνη αἴρεση εἶναι οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, ἐνῶ οἱ ἑτερόδοξες Χριστιανικές κοινότητες δὲν εἶναι αἰρέσεις ἀλλὰ ἐκκλησίες, ὅπως ἐδογματίσε ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης. Ἐδῶ καί δώδεκα ἔτη δὲν ἀκούγεται στήν Θεσσαλονίκη ἀντιπαπικό καί ἀντιοικουμενιστικό κήρυγμα, διότι οἱ ἱερεῖς ἀκολουθοῦν, παρεξηγοῦντες τήν ἔννοια τῆς ὑπακοῆς στὸν ἐπίσκοπο, τὴν δική σας ἐκκλησιολογική γραμμὴ φοβούμενοι νὰ ἀντιδράσουν.

Τὸν ἐνοχλητικό π. Θεόδωρο τὸν περιορίσατε στὸν Ἅγιο Ἀντώνιο· οὐδέποτε τὸν καλέσατε ὁμιλητὴ σὲ συνέδρια τῆς Μητροπόλεως ἢ σὲ πανηγύρεις καί μνημὲς ἁγίων. Συνεργάζεσθε ὅμως ἄρμονικά μὲ οἰκουμενιστὰς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, μετέχετε καί εὐλογεῖτε τὰ οἰκουμενιστικά συνέδριά τους καί τὰ ἀνάλογα τῆς Ἱ. Μονῆς Βλατάδων. Μερικοὺς μάλιστα ἐξ αὐτῶν, πού πρωτοστάτησαν στήν ἴδρυση τοῦ «Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν» καί στήν μεταβολὴ τοῦ Ὁρθοδόξου μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ θρησκευολογική σούπα, τοὺς διορίσατε μέλη τῆς «Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς» τοῦ ἱστορικοῦ θεολογικοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως «Γρηγόριος Παλαμᾶς», ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξε καί ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἰερώνυμος, τοποθετήσας τὸν πρωτεργάτη τῆς νοθεύσεως τῶν Θρησκευτικῶν διευθυντὴ τοῦ ἐπισήμου περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Θεολογία». Συγχρόνως ἐμφανίζεσθε καί ἐνεργεῖτε ὡς ἀντιτιθέμενος δῆθεν στήν ἴδρυση τοῦ «Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν» καί ὡς ὑποστηρίζων τὴν «Πανελλήνιον Ἑνωσιν Θεολόγων» στοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν διατήρηση τοῦ ὀρθοδόξου χαρακτῆρος τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Εἴχατε πολλοὺς ποιμαντικούς τρόπους νὰ ἀνακόψετε τίς ἀντορθόδοξες αὐτὲς ἐξελίξεις μὲ τὴν ὑψωση τῆς ποιμαντικῆς σας ράβδου πρὸς τοὺς πρωτεργάτας αὐτῶν τῶν βλασφημῶν ἐξελίξεων, καθηγητὰς καί πολιτικούς, ἐφαρμόζοντας τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καί σεβόμενος τὴν κανονικότητα, τὴν ὁποία ἰσχυρίζεσθε ὅτι δὲν σέβομαι ἐγώ. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι σὲ ἱερατικὴ σύναξη στήν αἴθουσα ὁμιλιῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ μᾶς ἀνακοινώσατε τὴν ἀπόφαση τοῦ Τμήματος Θεολογίας γιὰ τὸ Ἰσλάμ, γεμᾶτος δικαιολογημένη ὀργή καί ἀγανάκτηση ρωτήσατε ὅλους τοὺς ἱερεῖς: «Εἴσατε νὰ πᾶμε ὅλοι στήν Θεολογικὴ Σχολὴ καί νὰ τὰ κάνουμε λίμπα»; Ἡ πρόταση ἔγινε δεκτὴ μὲ ζωηρὸ καί παρατεταμένο χειροκρότημα. Αὐτὴ ὅμως ἡ πατερικὴ, ἑλληνικὴ, κολοκοτρωνεῖκη λεβεντιά ἔμεινε μόνο στὰ λόγια. Ἀντὶ νὰ πᾶτε μὲ ὅλο τὸ ἱερατεῖο στήν Θεολογικὴ Σχολή, φέρατε τὸ οἰκουμενιστικὸ «ἱερατεῖο» στήν Μητρόπολη.

Μήπως ἐπιπλήξατε καί νουθετήσατε τὸ πνευματικό σας τέκνο, τὸν διάδοχό σας στήν Ἀλεξανδρούπολη, μητροπολίτη κ. Ἀνθιμο, ὁ ὁποῖος «γυμνῆ τῇ κεφαλῇ» ὑποστήριξε τὸ «Τμήμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν», τὴν διδασκαλία τοῦ Κορανίου μαζί μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, τὸν Χριστὸ μαζί μὲ τὸν Ἀντίχριστο, καί παντοιοτρόπως ἐνισχύει τὴν μεταπατερικὴ παρασυναγωγὴ τῶν θεολόγων τοῦ «Καιροῦ», πού ἐπὶ ἔτη τώρα κατασκανδαλίζουν τὸν θεολογικὸ κόσμο, καί τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας; Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει σκανδαλισμὸς καί ἀναστάτωση τοῦ πληρώματος;

διαθρησκειακὴ συνάντηση καί ἀπαγόρευσε τὴν κυκλοφορία αἰρετικοῦ βιβλίου». Μετὰ τὴν κοίμησή του ἐπίσης τοῦ ἀφιερῶσαμε μικρὸ ἄρθρο μὲ τίτλο «Ἄξιον τέλος ἀξίου ἱεράρχου. Ἐκοιμήθη ὁσιακῶς καί ἐκηδεύθη πανδήμως ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Παντελεήμων Β΄», *Θεοδρομία* 3 (2003) 155-160.

Τὴν ἴδια ἐπαμφοτερίζουσα στάση κρατήσατε καὶ ἀπέναντι τοῦ δημάρχου Θεσσαλονίκης Γιάννη Μπουτάρη καὶ τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν του παρελάσεων. Ἀπαγορεύσατε στὰ χριστιανικὰ σωματεῖα τῆς πόλεως νὰ ὀργανώσουν δυναμικὲς ἀντιδράσεις, τὶς ὁποῖες περιορίσατε στὸν αὐλόγυρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, οἱ ἱερεῖς τοῦ ὁποῦ ἀρνήθηκαν μάλιστα νὰ δώσουν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στοὺς ὀργανωτὰς γιὰ τὴν λειτουργία τῶν μεγαφῶνων, ἐνῶ τὸ ἐπόμενο ἔτος εὐχαριστηθήκατε, γιὰτὶ ὅλος ὁ ἀγῶνας περιορίσθηκε σὲ μία ἀγρυπνία στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἀχειροποιήτου, τῶρα δὲ ἔχει ἐκφυλισθῆ τελείως, καὶ ἡ ἀγιοτόκος καὶ μαρτυροφροῦρητος Θεσσαλονίκη ἔχει παραδοθῆ ἀμαχητί, χωρὶς στρατηγὸ καὶ ποιμένα, στὶς ὀρδὲς τῶν Σοδομιτῶν. Φθάσατε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζητήσετε ἀπὸ τοὺς ὀργανωτὰς τῶν ἀντιδράσεων, ποὺ εἶχαν ἐκτυπώσει σχετικὴ ἀφίσα μὲ ἀναγραφόμενο ὀμιλητὴ τὸν π. Θεόδωρο Ζήση, νὰ ἀφαιρέσουν τὸ ὄνομά του, περικόπτοντες ἀκαλαίσθητα τὴν ἀφίσα. Καὶ ὅταν στὴν Βουλὴ τῆς μέχρι τώρα χριστιανικῆς Ἑλλάδος ψηφίσθηκε ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν βουλευτῶν ὁ ἐπαίσχυντος νόμος γιὰ τὸ «*Σύμφωνο συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων*», μὲ χλιαρὴ, φαινομενικὴ, ἀντίδραση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δὲν ἔπρεπε νὰ νοθευθῆτε καὶ νὰ ἐπιπλήξετε ὅλους τοὺς βουλευτὰς τῆς Α΄ καὶ Β΄ Θεσσαλονίκης, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ ἀπαγορεύσετε τὴν εἴσοδό τους στοὺς ἱεροὺς ναοὺς, ὅπως ἔπραξαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιὰ ὄσους καταπατοῦν καὶ περιφρονοῦν τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ; Αὐτοὶ ὅλοι δὲν ἐσκανδάλισαν καὶ δὲν ἀναστάωσαν τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα, οὔτε τὴν ἰδική σας ἀρχιερατικὴ συνείδηση, καὶ τοὺς ἐσκανδάλισε τὸ βιβλικὸ καὶ πατερικὸ κήρυγμα τοῦ π. Θεοδώρου;

3. Καλὸς ὁ πατριωτισμὸς. Ἀλλὰ ὑπεράνω ὅλων ἡ Ὁρθοδοξία.

Ἀφήνετε τοὺς Μασόνους, τοὺς Ροταριανοὺς, τοὺς Οἰκουμενιστὲς, τοὺς Σοδομίτες, τοὺς Παπικούς, τοὺς Προτεστάντες, τοὺς ἀσεβεῖς, τοὺς Μονοφυσίτες αἰρετικούς, νὰ μπαινοβγαίνουν στὸ μαντρί τῶν προβάτων καὶ διώχνετε τοὺς ἱερεῖς, ποὺ φυλάσσουν καὶ ἀγρυπνοῦν καὶ ἐκδιώκουν τοὺς λύκους τῶν αἱρέσεων. Καὶ καλύπτετε αὐτὴν τὴν ἀδιαφορία σας γιὰ τὴν Πίστη, γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, γιὰ τὴν οὐράνια Πατρίδα, μὲ τὴν ἐπίδειξη ἑνὸς καλοῦ βέβαια ἀλλὰ μικρότερης ἀξίας πατριωτισμοῦ γιὰ τὴν ἐπίγειο πατρίδα, γιὰ τὴν Μακεδονία, ἐναντίον τῶν Σκοπίων. Αὐτὰ εἶναι ἐπαινετές, ἀλλὰ πρόσκαιρες καὶ ἐπίγειες ἐπιδιώξεις. Οἱ Χριστιανοὶ ἀγαποῦμε τὴν πατρίδα, ἀλλὰ ὅλη μας ἡ μέριμνα, ὅλο μας τὸ εἶναι, εἶναι στραμμένο πρὸς τὸν οὐρανὸ, πρὸς τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Αὐτὲς τὶς ἡμέρες τῶν Ἁγίων Θεοφανείων ἀκούσαμε τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο καὶ ἀμέσως τὸν ἴδιο τὸν Θεάνθρωπο Κύριο νὰ ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς συμπατριῶτες τους Ἑβραίους ποὺ ἐκαυχῶντο γιὰ τὴν ἐθνικὴ τους καταγωγὴ ἀπὸ τὸν Ἄβραάμ καὶ περιφρονοῦσαν ὅλα τὰ ἄλλα ἔθνη, καὶ ὁ μὲν πρῶτος νὰ τοὺς λέγει νὰ μὴ καυχῶνται γιὰ τὴν καταγωγὴ τους, γιὰτὶ ὁ Θεός «*δύναται καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἄβραάμ*»⁵, ἀμφότεροι δὲ νὰ τοὺς καλοῦν νὰ ἀλλάξουν νοσοτροπία, νὰ μετανοήσουν, νὰ μὴ περιμένουν ἐθνικὸ λυτρωτὴ καὶ Μεσσία, ποὺ θὰ τοὺς ἐλευθερώσει ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους καὶ θὰ ἐγκαθιδρύσει ἐπίγειο κράτος τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλὰ Λυτρωτὴ καὶ Σωτήρα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὁ ὁποῖος θὰ ιδρύσει ἐπὶ γῆς τὴν Ἐκκλησία γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη ὡς

5. *Ματθ.* 3, 9

βασιλεία τῶν οὐρανῶν: «Μετανοεῖτε ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»⁶. Ποιός ἀπὸ ὄσους μελετοῦμε τὰ πατερικὰ κείμενα δὲν συγκλονίζεται ἀπὸ ὅσα σχετικὰ λέγει τὸ κείμενο τῆς «Πρὸς Διόγνητον Ἐπιστολῆς», γραμμένο τὸν β' αἰῶνα ἀπὸ ἄγνωστο ἀποστολικὸ Πατέρα καὶ ἀπολογητῆ, γιὰ τὸ πῶς ζοῦν οἱ Χριστιανοὶ μέσα στὸν κόσμο; «Πατρίδας οἰκοῦσιν ἰδίας, ἀλλ' ὡς πάροικοι μετέχουσι πάντων ὡς πολῖται, καὶ πάνθ' ὑπομένουσιν ὡς ξένοι· πᾶσα ξένη πατρὶς αὐτῶν καὶ πᾶσα πατρὶς ξένη.. Ἐπὶ γῆς διατρίβουσιν, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ πολιτεύονται»⁷. Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς κληρικούς καὶ μάλιστα τοὺς μεγαλοσχήμονες, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς νέους, ἱεραρχοῦμε τὰ πράγματα καὶ τοὺς στρέφουμε πρῶτα πρὸς τὴν ἄλλη ζωὴ, τὴν αἰώνια, γιὰ νὰ ἀγκυροβολήσουν ἐκεῖ τὶς ἐλπίδες τους, ὅπως ἔπραττε ὁ Μ. Βασίλειος στὸν περίφημο λόγο του «Πρὸς τοὺς Νέους, ὅπως ἂν ἐξ ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων»; Τοὺς ἔλεγε ἐπὶ λέξει: «Ἡμεῖς, ὧ παῖδες οὐδὲν εἶναι χρῆμα παντάπασιν τὸν ἀνθρώπινον βίον τοῦτον ὑπολαμβάνομεν, οὐτ' ἀγαθόν τι νομίζομεν ὅλως, οὐτ' ὀνομάζομεν, ὃ τὴν συντέλειαν ἡμῶν ἄχρι τούτου παρέχεται. Οὐκ οὐκον προγόνων περιφάνειαν, οὐκ ἰσχὺν σώματος, οὐ κάλλος, οὐ μέγεθος, οὐ τὰς παρὰ πάντων ἀνθρώπων τιμὰς, οὐ βασιλείαν αὐτήν, οὐχ ὅ,τι ἂν εἴποι τις τῶν ἀνθρώπων μέγα, ἀλλ' οὐδὲ εὐχῆς ἄξιον κρίνομεν ἢ τοὺς ἔχοντας ἀποβλέπομεν, ἀλλ' ἐπὶ μακρότερον προΐμεν ταῖς ἐλπίσι καὶ πρὸς ἕτερον βίου παρασκευὴν ἅπαντα πράττομεν. Ἄ μὲν οὖν ἂν συντελῆ πρὸς τοῦτο ἡμῶν ἀγαπᾶν τε καὶ διώκειν παντὶ σθένει χρῆναί φαμεν, τὰ δὲ οὐκ ἐξικνούμενα πρὸς ἐκεῖνον, ὡς οὐδενὸς ἄξια παρορᾶν»⁸. Ἡ ὀρθότητα τῆς Πίστεως, ἡ καταδίκη τῶν αἰρέσεων ἀνήκουν εἰς αὐτὰ πού πρέπει νὰ ἀγαποῦμε καὶ νὰ ἐπιδιώκουμε «παντὶ σθένει», ἐνῶ ὅλα ὅσα δὲν βοηθοῦν στὴν προετοιμασία μας γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ πρέπει νὰ τὰ παραβλέπουμε «ὡς οὐδενὸς ἄξια» καὶ ὄχι ἀπλῶς μικρότερης ἀξίας, ὅπως προηγουμένως τὰ χαρακτηρίσαμε.

Στενοχωρήθηκα πάρα πολὺ τὸ περασμένο καλοκαίρι πού βρέθηκα στὴν Μολδαβία καὶ στὴν Γεωργία, προσκεκλημένος τῶν ἐκεῖ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, γιὰτὶ δέχθηκα τὶς ἔκπληκτες ἀπορίες καὶ ἐρωτήσεις ἐπισκόπων, ἱερέων, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν γιὰ τὸ πῶς δὲν ἀντέδρασε ἀποφασιστικὰ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν ἐπέλαση τῶν Ὀμοφυλοφίλων καὶ πῶς δὲν ἀπέτρεψε μὲ δυναμικὲς ἐνέργειες τὴν ψήφιση ἀπὸ τὴ Βουλὴ τοῦ «Συμφώνου συμβίωσης τῶν Ὀμοφυλοφίλων», ὅπως τὸ κατόρθωσαν ἐκεῖ βγαίνοντας στοὺς δρόμους ὄλοι, κληρὸς καὶ λαός. Ἔνοιωθαν ἀπογοήτευση καὶ πικρία, γιὰτὶ μᾶς θεωροῦν τοὺς Ἑλληνας διδασκάλους στὴν Πίστη, στὴν εὐσέβεια, στὴν ἀρετὴ, καὶ σκανδαλίζονται, ὅταν οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ πρωτοπόροι τὰ προδίδουν, ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει τώρα καὶ μὲ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὴν ὁποία πρωτοστατεῖ καὶ χοροστατεῖ ὁ Ἑλληνας οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συμπορευομένων δυστυχῶς καὶ πάλι, ἀπὸ ἄρρωστο πατριωτισμό, ὅλων τῶν ἑλληνοφῶνων τοπικῶν ἐκκλησιῶν. Ὅσοι μιλοῦν γιὰ ἔθνοφυλετισμὸ καὶ κινοῦν πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις τὸν δάκτυλο, δὲν βλέπουν τὴν ὀλοφάνερη αὐτὴ ὑποστήριξη, ἐπὶ ζημία τῆς Πίστεως, τοῦ ὁμογενοῦς καὶ ὁμοφύλου πατριάρχου; Δὲν βλέπουν τὸν σκανδαλισμὸ τῶν Ὀρθοδόξων σὲ οἰκουμενικὸ, διορθόδοξο ἐπίπεδο, καὶ τοὺς φταῖνε ὁ π. Θεόδωρος καὶ «οἱ σὺν αὐτῷ», πού προσπαθοῦν νὰ ἄρουν τὰ σκάνδαλα καὶ νὰ εἰρηνεύσουν συνειδήσεις;

6. Ματθ. 3, 2 καὶ 4, 17.

7. Πρὸς Διόγνητον 5.

8. Πρὸς τοὺς Νέους ὅπως ἂν ἐξ ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων 2.

4. Ποιός σέβεται τήν κανονικότητα;

Μοῦ συνιστᾶτε «πατρικῶς», Παναγιώτατε, νά σεβασθῶ τήν «κανονικότητα καί τήν ἀγιότητα τῆς κατ' ἀνατολᾶς Ὁρθοδόξου, Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί τήν νομιμότητα τῆς τοπικῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας», εἰς ἣν ἀνήκω κανονικῶς. Μά, ἂν ὑπάρχει κάτι, γιά τὸ ὁποῖο ἠμπορῶ νά κανηθῶ ἐν Κυρίῳ, αὐτὸ εἶναι ὁ σεβασμὸς μου πρὸς τήν Κανονικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μὲ τήν ἀκριβῆ τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, γιά τὴν ὁποία, ἄλλωστε, χαρακτηρίζομαι, ἀδίκως καί ἐμπαθῶς ἀπὸ πολλοὺς ὡς «ἀκραῖος», «συντηρητικὸς», «φανατικὸς», «φονταμενταλιστής», ἀκόμη καί «τρελλός» καί «ψυχοπαθής», τίτλοι βέβαια ψευδεῖς καί σκοπίμως διαδιδόμενοι εἰς βάρος μου, ὥστε νά παρεμποδισθεῖ ἡ ἐπίδραση τοῦ λόγου μου εἰς ὅσους δὲν μὲ γνωρίζουν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Ὅλους αὐτοὺς βέβαια τοὺς εὐχαριστῶ, διότι μὲ εὐεργετοῦν, ἐπειδὴ, παρὰ τὴν ἁμαρτωλότητά μου, γίνονται αἰτία νά περιληφθῶ μεταξὺ αὐτῶν πού ἐπαινεῖ καί μακαρίζει ὁ Κύριος: «Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καί διώξωσι καί εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ρῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ»⁹.

Προκαλεῖ πάντως ἐντύπωση γιά τὸ πόσο μεροληπτικὰ σκέπτεσθε καί ἐνεργεῖτε, χαριζόμενος σὲ πρόσωπα πού ἐνεργοῦν ἀντικανονικὰ εἰς βάρος τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐνῶ ἀδικεῖτε πρόσωπα πού σέβονται καί τηροῦν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. Δὲν γνωρίζετε, Παναγιώτατε, ὅτι ἡ προσωποληψία εἶναι μέγα ἁμάρτημα, ὅτι «πρόσωπον Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει», ὅσο ὑψηλὰ καί ἂν εἶναι κανεῖς καί σὲ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί γιά «τοὺς δοκοῦντας εἶναί τι»¹⁰, γι' αὐτοὺς πού νομίζουν ὅτι εἶναι σπουδαῖοι καί τρανοί; Ἀλλὰ καί ὁ ἕτερος κορυφαῖος Ἀπόστολος Πέτρος λέγει ὅτι στοιχεῖο τῆς ἀγιότητος, πολὺ περισσότερο τῆς «παναγιότητος», εἶναι ἡ ἀπροσωποληψία, καί αὐτὴν πρέπει νά ἀκολουθεῖ ὁποῖος ἐπικαλεῖται τὸν Πατέρα, «τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον»¹¹.

Δὲν διαβάσατε, λοιπόν, καί δὲν ἐμάθατε ὅτι καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ ὁποῖο μέχρι τότε ἐσέβeto καί τηροῦσε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, τοὺς ἐξευτέλισε ἔκτοτε καί τοὺς κατερράκωσε μὲ τὰ ἀντικανονικὰ καί ἀπαράδεκτα ἀνοίγματα τοῦ πρὸς τοὺς αἰρετικὸς Παπικοὺς, Προτεστάντες, Μονοφυσίτες κ.ἄ, τώρα δὲ καί πρὸς τὶς ἄλλες θρησκείες, πού πραγματοποιήσαν οἱ μασόνοι πατριάρχες Μελέτιος (Μεταξάκης) καί Ἀθηναγόρας, τώρα δὲ καί ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος πολὺ περισσότερο, οἰκοδομοῦντες σύντρεψις τὸ μασονικὸ ὄραμα τῆς πανθησκείας τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχριστοῦ πάπα; Δὲν ἐφρίξατε, καί δὲν ἐξηγέρθη ἡ συνείδησή σας, ὅταν γιά πολλοστὴ φορὰ γίναμε ὅλοι μάρτυρες τῶν συμπροσευχῶν τοῦ πατριάρχου καί τοῦ πάπα εἴτε στὸ Φανάρι εἴτε στὴ Ρώμη; Ἰδιαίτερα κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ πάπα Βενεδίκτου στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 2006, ὅταν ὄχι μόνον τὸν ἐθυμιάζαν προσερχόμενοι οἱ «Ὁρθόδοξοι» διάκονοι, ἐνῶ οἱ ψάλτες ἔψαλλαν τὸ «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», ἀλλὰ ἐπὶ πλέον στίς δεήσεις τῶν Εἰρηνικῶν ὁ διάκονος ἐξεφώνησε δέηση καί «Ὑπὲρ τοῦ παναγιωτάτου Πάπα Βενεδίκτου», οἱ ψάλτες τοῦ ἔψαλλαν εἰδικὰ συντεθειμένο ἀπολυτίκιο, ὁ πατριάρχης στό «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους» ἐξῆλθε τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καί ἠσπάσθη τὸν κατελθόντα ἐκ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου καί

9. Ματθ. 5, 11.

10. Γαλ. 2, 6.

11. Α' Πέτρον 1, 17.

φέροντα ἀρχιερατικὸ ὠμοφόριο πάπα, ὁ ὁποῖος ἀπήγγειλε καὶ τὸ «Πάτερ ἡμῶν», ὡσὰν νὰ ἦτο ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος; Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀντέδρασε τότε ἄμεσα καὶ δυναμικά. Ἐξέδωσε Ἀνακοίνωση (30-12-2006), στὴν ὁποία, μεταξύ ἄλλων, ἐσημείωνε: «Κατ' ἀρχὴν ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα ἔγινε ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ κανονικοῦ ἐπισκόπου Ρώμης. Κατὰ τὴν τελετὴ ὁ Πάπας φοροῦσε ὠμόφορο, προσφωνήθηκε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην μὲ τὸ “εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου”, ὡσὰν νὰ πρόκειται περὶ Χριστοῦ Κυρίου, εὐλόγησε τὸ ἐκκλησίασμα καὶ πολυχρονίσθηκε ὡς ἀγιώτατος καὶ μακαριώτατος ἐπίσκοπος Ρώμης. Ἐπίσης ἡ χοροστασία τοῦ Πάπα στὴν Ὁρθόδοξη Θεία Λειτουργία μὲ ὠμόφορο, ἡ ἀπαγγελία τοῦ “Πάτερ ἡμῶν”, ὁ λειτουργικὸς ἀσπασμὸς μὲ τὸν Πατριάρχην, εἶναι ἐκδηλώσεις πού ξεπερνοῦν τὶς ἀπλὲς συμπροσευχές»¹², πού βέβαια καὶ αὐτὲς ἀπαγορεύονται.

Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ βλάβση καὶ θρασύτητα παράβαση καὶ παραβίαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού ἀπαγορεύουν μὲ αὐστηρὰ ἐπιτίμια, μὲ καθαίρεση καὶ ἀφορισμὸ, ὅσους τοὺς παραβαίνουν. Θὰ σᾶς παραθέσω ἓνα μόνον ἐξ αὐτῶν, τὸν 45ο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων: «*Επίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος, αἵρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς Κληρικοῖς, ἐνεργῆσαι τι, καθαιρείσθω*». Τοὺς ὑπολοίπους Ἱεροὺς Κανόνες καὶ ὅλο τὸ ἀντικανονικὸ, ἀντορθόδοξο πανηγύρι τῶν συγχρόνων συμπροσευχῶν μπορεῖτε νὰ δῆτε στὴν ἐξαιρετικὴ μεταπτυχιακὴ ἐργασία τοῦ συντοπίτου σας, ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, νεαροῦ φερέλπιδος ἱερέως π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν, μὲ τίτλο «*Ἡ Συμπροσευχὴ μὲ αἵρετικούς. Προσεγγίζοντας τὴν κανονικὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας*»¹³.

Ἰδιαίτερα μάλιστα ὁ νῦν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος συμπροσεύχεται ἀσύστολα, ὅχι μόνον μὲ Χριστιανούς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλοθρήσκους σὺς πάμπολλες καὶ ἀναρίθμητες διαθρησκειακὲς ἐκδηλώσεις καὶ συναντήσεις, ἐκτὸς τοῦ ὅτι χαρακτήρισε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ὡς «τείχη τοῦ αἵσχους»¹⁴, ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας, ὡς ἀρχιμανδρίτης ἀκόμη, εἶχε ἀναλάβει τὸ γκρέμισμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων μὲ τὴν διδακτορικὴν του διατριβὴν «*Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν κανονικῶν διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ*», ἡ ὁποία μᾶλλον γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ δὲν ἔγινε δεκτὴ στὴν Ὁρθόδοξην τότε Θεολογικὴν Σχολὴν Θεσσαλονίκης καὶ ὑπεβλήθη σὲ παπικὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ρώμης, ἀπ' ὅπου ἔλαβε καὶ τὸν τίτλον τοῦ διδάκτορος. Στὴν προδρομικὴν λοιπὸν αὐτῆς μελέτην τοῦ μετέπειτα ἔργου του γράφει: «*Δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶν σήμερον καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθῶν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους. Δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχῃ διατάξεις ἀπαγορευούσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συμπροσευχὴν, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς προσεύχεται ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν διὰ τὴν τελικὴν ἔνωσιν ἐν τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ἐλπίδι. Περισσότερα ἀγάπη πρέπει νὰ “ἀρδεύσῃ” πολλὰς κανονικὰς διατάξεις πρὸς “ζωογονίαν”. Ἐπιβάλλεται τροποποιήσῃς ὀρισμένων διατάξεων ἐπὶ τὸ φιλανθρωπότερον καὶ ρεαλιστικότερον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ ζῇ ἐκτὸς τόπου καὶ*

12. Βλ. Θεοδομία 8 (2006) 558-564.

13. Πρεσβύτερος ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΚΟΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἡ Συμπροσευχὴ μὲ αἵρετικούς. Προσεγγίζοντας τὴν κανονικὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας*, Ἐκδόσεις «Θεοδομία», Θεσσαλονίκη 2009.

14. Περιοδικὸ Ἐπίσκοπος ἀριθμ. τεύχους 423, 15.7.1989, σελ. 6-7.

χρόνου».¹⁵ Δὲν ὑπολόγισε τὸν Β΄ κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (680), ὁ ὁποῖος διαγορεύει τὰ ἐξῆς γιὰ τὴν τήρηση ὅλων τῶν Κανόνων ἀνεξαιρέτως: «Μηδενὶ ἐξεῖναι τοὺς προδηλωθέντας παραχαράττειν κανόνας ἢ ἀθετεῖν ἢ ἐτέρους παρὰ τοὺς προκειμένους παραδέχεσθαι κανόνας... Εἰ δὲ τις ἀλῶ κανόνα τινα τῶν εἰρημένων καινοτομῶν ἢ ἀνατρέπειν ἐπιχειρῶν, ὑπεύθυνος ἔσται κατὰ τὸν τοιοῦτον κανόνα, ὡς αὐτὸς διαγορεύει, τὴν ἐπιτιμίαν δεχόμενος». Ὁ Ἅγιος Νικόδημος Ἁγιορείτης ἐρμηνεύων τὰ περὶ ποινῶν καὶ ἐπιτιμιῶν πρὸς ὅσους παραβαίνουν τοὺς Κανόνες, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπιτασσόμενα ἀπὸ τὸν ἐν λόγῳ κανόνα, λέγει ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ τιμωροῦνται μὲ ἀνάθεμα, ἀφορισμὸ ἢ καθαίρεση: «Εἰ δὲ τις ἤθελε φανῆ ὅτι ἐπιχειρεῖ νὰ παραφθείρῃ, ἢ νὰ ἀναιρῇ κανένα Κανόνα ἀπὸ αὐτοῦ, οὗτος νὰ λαμβάνῃ τὸ ἐπιτίμιον ὁποῦ περιέχει ὁ Κανὼν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παραφθείρει ἢ ἀναιρεῖ. Ἦτοι ἂν ὁ Κανὼν περιέχῃ καὶ ὀρίξῃ ἀφορισμὸν ἢ καθαίρεσιν ἢ ἀνάθεμα, ταῦτα νὰ λαμβάνῃ καὶ ὁ τοῦτον διαφθείρων καὶ ἀναιρῶν, ἵνα θεραπεία τὸ σφάλμα του ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἴδιον Κανόνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἔσφαλε»¹⁶. Ἄλλὰ καὶ ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος πρὸ ἐμφαντικὰ ὀρίξει στὸν Α΄ κανόνα: «Ἀσπασίως τοὺς θεῖους κανόνας ἐνστερνιζόμεθα καὶ ὀλόκληρον τὴν αὐτῶν διαταγὴν καὶ ἀσάλευτον κρατύνομεν, τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν ἁγίων σαλπίγγων τοῦ Πνεύματος πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν τε ἑξ ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τῶν τοπικῶν συναθροισθεισῶν ἐπὶ ἐκδόσει τοιούτων διαταγμάτων, καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν ἐξ ἑνὸς γὰρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνγασθέντες, ὥρισαν τὰ συμφέροντα· καὶ οὓς μὲν τῷ ἀναθέματι παραπέμπονσι καὶ ἡμεῖς ἀναθεματίζομεν, οὓς δὲ τῇ καθαιρέσει, καὶ ἡμεῖς καθαιροῦμεν, οὓς δὲ τῷ ἀφορισμῷ, καὶ ἡμεῖς ἀφορίζομεν, οὓς δὲ ἐπιτιμίῳ παραδιδόασι, καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως ὑποβάλλομεν»¹⁷.

Πόσο ἐωσφορικὸ ἐγώισμῳ, σὰν τοῦ πάπα, πρέπει νὰ ἔχει κανεὶς, ὥστε νὰ βάζει τὸν ἑαυτό του πάνω καὶ ἀπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ νὰ ζητεῖ τὴν κατάργησιν Ἱερῶν Κανόνων, στὴ συνέχεια δὲ νὰ τοὺς καταπατεῖ ὁ ἴδιος συμπροσευχόμενος μὲ αἰρετικούς καὶ ἀλλοθρήσκους; Ποιὰ Ὁρθόδοξη Σύνοδος καὶ πότε θὰ συνέλθει ἐπὶ τέλους, γιὰ νὰ ἐφαρμόσει καὶ ἀνανεώσει ὅσα οἱ προηγούμενες Ἁγίες Σύνοδοι ἔχουν ἀποφασίσει; Ὁχι πάντως ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία συνεχίζει καὶ ἐφαρμόζει τὸ γκρέμισμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων πὸν σχεδίασαν ὁ Μελέτιος, ὁ Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Βαρθολομαῖος.

Ἐμεῖς ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἔχομε ἐλέγξει αὐτὴν τὴν βλασφημίαν ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν ἐλεγκτικῶν ἄρθρων μας μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι γεμάτοι οἱ δεκαοκτῶ (18) τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «Θεοδομία» καὶ ἄλλα ὀρθόδοξα ἔντυπα, μνημονεύουμε ἐνδεικτικὰ δύο μόνον πὸν ἔχουν σχέση μὲ τὸ θέμα τῶν συμπροσευχῶν. Τὸ ἓνα μὲ τίτλο «Γιὰ τὴν συμπροσευχὴν Πατριάρχου καὶ Πάπα, ποιὰ σύνοδος θὰ ἐπιβάλλει τὴν κανονικότητα»¹⁸; Καὶ τὸ ἄλλο «Ἡ συνάντησις Βαρθολομαίου καὶ Βενεδίktου μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων»¹⁹. Ἐμᾶς, λοιπόν, πὸν ζητοῦμε τὴν τήρησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἀγωνιζόμεσθε ἐπὶ ἔτη γι' αὐτὴν συμβουλευέτε, Παναγιώτατε κ. Ἀνθιμ, νὰ

15. Ἀρχιμ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΩΝΗ, *Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ*, Ἀνάλεκτα Βλατάδων σελ. 73.

16. Βλ. *Πηδάλιον τῆς νοητῆς νηὸς, τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας*, Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθῆναι 1990, σελ. 220-221.

17. Αὐτόθι, σελ. 322.

18. *Θεοδομία* 6 (2004) 165-177.

19. *Θεοδομία* 8 (2006) 546-557.

σεβασθοῦμε τὴν κανονικότητα; Δὲν βλέπετε τὸ δοκάρει τῆς ἀντικανονικότητας ὀλοφάνερα καρφωμένο στοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ἄλλων, κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Κυρίου: «*Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῶ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;*»²⁰. Γνωρίζετε πόσος θεολογικὸς κόπος καὶ συγγραφικὸς ζῆλος ἔχουν καταβληθῆ ἐπὶ μακροὺς χρόνους γιὰ τὸ μεταθετὸ τῶν ἐπισκόπων, τὸ ὁποῖο οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀπαγορεύουν, καὶ ὅτι ἡ μετάθεση ἐπισκόπου ἀπὸ μικρότερη καὶ πτωχότερη σὲ μεγαλύτερη καὶ πλουσιώτερη ἐπαρχία θεωρεῖται πνευματικὴ μοιχεία, οἱ δὲ τοῦτο πράττοντες ἐπίσκοποι χαρακτηρίζονται ὡς «μοιχεπιβάτες», διότι ἐγκαταλείπουν τὴν νόμιμη σύζυγο-ἐπαρχία, τὴν ὁποία ἐνυμφεύθησαν μὲ ἀδιάλυτο γάμο, ἀφήνουν ὄρφανὰ τὰ πνευματικὰ τέκνα ποὺ ἐγέννησαν, γιὰ νὰ νυμφευθοῦν νέα γυναίκα, πλουσιώτερη καὶ ὁμορφότερη. Γνωρίζω τὶς οἰκονομίες καὶ τὶς ἐξαιρέσεις τῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν καταργοῦν τὴν ἀκρίβεια, καὶ συνήθως χρησιμοποιοῦνται οἱ πνευματικοὶ λόγοι, ὡς πρόφαση γιὰ ἄλλες ἐπιδιώξεις. Ἐσεῖς ἀφήσατε τὴν μικρὴ Ἀλεξανδρούπολη καὶ ἦλθατε στὴν μεγαλόπολη Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ ὠφελήσετε πνευματικὰ περισσότερο τοὺς Θεσσαλονικεῖς, ὅπως «κατ' οἰκονομίαν» ἐπιτρέπει ὁ ἸΔ' Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Ἡ ὑπερδεκαετὴς πάντως ποιμαντορία σας ἐδῶ μὲ τὰ φιλοοικουμενιστικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς δὲν ἐδικαίωσε τὴν «οἰκονομία» τῆς μεταθέσεώς σας.

5. Ἡ ἀγιότητα καὶ μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ποιοὶ τὶς προσβάλλουν;

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κανονικότητα μὲ συμβουλευετέ νὰ σεβασθῶ καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία ὀρθῶς χαρακτηρίζετε ὡς «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Μὲ τὶς ἐνέργειές σας ὅμως δείχνετε ὅτι στηρίζετε αὐτοὺς ποὺ δὲν σέβονται τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀρνοῦνται τὴν ἐνότητα καὶ μοναδικότητά της, ἐνῶ ὡς πρὸς ἐμένα δὲν ἔχετε κάτι συγκεκριμένο νὰ προσάψετε, ἰσχύουν δὲ ὅσα καὶ περὶ τῆς κανονικότητος ἐλέχθησαν, γιὰ νὰ μὴ μακροηγορήσω περισσότερο. Θὰ προσθέσω μόνον τοῦτο· ἡ ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας φαίνεται καὶ ἐκδηλώνεται σὶς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἅγιες καὶ ὀρθόδοξες ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ στὴν ἁγία βιοτὴ καὶ διδασκαλία τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ λοιπῶν Ἀγίων. Ὅσοι ἀκολουθοῦν τοὺς Ἁγίους Πατέρες σέβονται τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας· ὅσοι ἀγνοοῦν καὶ περιφρονοῦν τοὺς Ἁγίους Πατέρες καὶ δὲν ἀκολουθοῦν τὴν διδασκαλία καὶ τὸ παράδειγμά τους, ὅπως οἱ φίλοι σας τῆς «Μεταπατερικῆς Θεολογίας» τοῦ Βόλου, καὶ κάποια πνευματικὰ σας τέκνα, αὐτοὶ δὲν σέβονται τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαιτέρως ὅσοι δὲν καταδικάζουν τὶς αἱρέσεις, ὅπως ἔπρατταν οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Θὰ μοῦ ἔπαιρνε πολὺ χῶρο γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάσω τὶ ἔλεγε ὁ μέγας Ἅγιος, μέγας Θεολόγος, Ἡσυχαστὴς καὶ Ἀσκητὴς, προκάτοχός σας Γρηγόριος Παλαμᾶς γιὰ τὸν σατανικὸ Παπισμὸ, τὸν ὁποῖο σεῖς θεωρεῖτε ὅχι αἵρεση, ἀλλὰ ὡς Ἐκκλησία, προσβάλλοντας ἔτσι τὴν ἀγιότητά του καὶ μαζί μὲ αὐτὴν καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε χρόνο ποὺ χοροστατεῖτε στὸν πανηγυρικὸ ἔσπερινὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου μᾶς ὑπενθυμίζετε ὅτι μεταφράσατε τὸν «Βίο» τοῦ Ἁγίου, ποὺ συνέγραψε ὁ Μ. Ἀθανάσιος, δεινὸς πολέμιος τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρειοῦ. Φαίνεται πὼς δὲν προσέξατε τὸ ὄραμα τοῦ

20. *Ματθ.* 7, 3.

Ἁγίου Ἀντωνίου πού σχετίζεται μὲ τοὺς αἵρετικούς ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἢ τὸ ξεχάσατε μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια. Εἶδε, λοιπόν, γύρω ἀπὸ τὸ Ἅγιο Θυσιαστήριο ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος νὰ στέκονται ἡμίονοι (=μουλάρια) καὶ νὰ κλωτσῶν, νὰ λακτίζουν τὴν Ἁγία Τράπεζα: «Εἶδον γὰρ τὴν τράπεζαν τοῦ Κυριακοῦ καὶ περὶ αὐτὴν ἐστῶτας ἡμίονους κύκλω πανταχόθεν καὶ λακτίζοντας τὰ ἔνδον οὕτως ὡς ἂν ἀτάκτως σκιρτώντων κτηνῶν γένοιτο λακτίσματα. Πάντως δὲ ἦσθεσθε, φησί, πῶς ἐστέναζον ἤκουσα γὰρ φωνῆς, λεγούσης· Βδελυχθήσεται τὸ θυσιαστήριόν μου. Ταῦτα εἶδεν ὁ γέρον καὶ μετὰ δύο ἔτη γέγονεν ἡ νῦν ἔφοδος τῶν Ἀρειανῶν». Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἐρμήνευσε τὴν ὀπτασία του λέγοντας ὅτι σημαίνει πῶς θὰ παραδοθεῖ ἡ Ἐκκλησία σὲ ἀνθρώπους πού μοιάζουν μὲ ἄλογα κτήνη: «Μέλλει τὴν Ἐκκλησίαν ὀργὴ καταλαμβάνειν, καὶ μέλλει παραδίδοσθαι ἀνθρώποις ὁμοίοις ἀλόγοις κτήνεσιν». Ὁ δὲ Μ. Ἀθανάσιος συγκεκριμένα λέγει ὅτι ἡ ὀπτασία ἀναφέρεται στοὺς Ἀρειανούς, καὶ κατ' ἐπέκταση βέβαια στοὺς αἵρετικούς ὅλων τῶν ἐποχῶν: «Τότε πάντες ἡμεῖς ἐπέγνωμεν, ὅτι τὰ λακτίσματα τῶν ἡμίονων ταῦτα προεμήνυε τῷ Ἀντωνίῳ, ἃ νῦν οἱ Ἀρειανοὶ ἀλόγως πράττουσιν ὡς τὰ κτήνη»²¹.

Ποιοί, λοιπόν, σέβονται τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας; Ἐκεῖνοι πού εἰσάγουν τοὺς αἵρετικούς μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ συμπροσεύχονται μαζί τους, ἐνῶ αὐτοὶ ὡς ἄλογα κτήνη λακτίζουν τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια, ἢ ὅσοι διαμαρτύρονται καὶ λυποῦνται καὶ στενοχωροῦνται καὶ δακρῦζουν σὰν τὸν Μ. Ἀντώνιο, ὅπως στενοχωρηθήκαμε ὅλοι μας, Παναγιώτατε, ὅταν ὀδηγήσατε προσφάτως τὸν Ἀρμένιο Πατριάρχη στὸ Ἱερὸ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ προσεκύνησε τὴν Ἁγία Τράπεζα; Τί ὠφελεῖ πού μεταφράσατε τὸν «Βίῳ» τοῦ Μ. Ἀντωνίου;

Κάνετε λόγο ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, τὸ ὁποῖο πάντως κατήργησε καὶ ἀθέτησε ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης, ἐφ' ὅσον ἀποφάσισε νὰ ὀνομάσει καὶ τίς αἱρέσεις ἐκκλησίες, χωρὶς νὰ τολμήσει, ἔστω καὶ μία φορὰ σὲ ὅλα τὰ κείμενά της, νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν λέξη αἵρεση· ἀντίθετα ἐπήνεσε καὶ ἐνομιμοποίησε συνοδικῶς τὴν συμμετοχὴ μας στὸ προτεσταντικὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», δηλαδή τῇ ἀληθείᾳ στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Αἱρέσεων». Καὶ ἀντὶ νὰ ἐπικρίνετε τὸν ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος στὴν Κρήτη ἀναποδογύρισε τίς ὁμόφωνες ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαΐου τοῦ 2016, πού ἀπέκλειαν τὴν χρῆση τοῦ ὄρου ἐκκλησίες γιὰ τίς αἱρέσεις, καὶ δέχθηκε χωρὶς συνοδικὴ ἔγκριση νὰ ὀνομάζονται ἐκκλησίες, σεῖς στὴν Ἱεραρχία τοῦ Νοεμβρίου συμφωνήσατε μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπο, τὰ εἶδατε ὅλα στὴν Σύνοδο θετικὰ καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ συστήσατε μάλιστα στὸν ἀρχιεπίσκοπο νὰ μὴ γίνῃ καθόλου συζήτηση γιὰ τίς «Ἀγιοπνευματικὲς» ἀποφάσεις τῆς Κρήτης, μετὰ τὴν ἀνάγνωση τῆς θετικῆς γιὰ τὴν ψευδοσύνοδο εἰσηγήσεως τοῦ μητροπολίτου Σερρών κ. Θεολόγου. Σεῖς λοιπόν, μετὰ τῶν ἄλλων Οἰκουμενιστῶν, δὲν πιστεύετε «Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν», ἀλλὰ «Εἰς πολλάς, ἀσεβεῖς, αἵρετικάς, διεσπασμένας ἐκκλησίας».

21. Μ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, *Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου* 83, Βλ. καὶ Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, «Ὁ Μέγας Ἀντώνιος καὶ ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμός», *Θεοδορμία* 9 (2007) 79-88.

6. Ἄλλο κανονικότητα, ἄλλο νομιμότητα. Ἡ ἀποτείχιση δὲν εἶναι σχίσμα.

Δὲν κατανοῶ τί σημαίνει ἡ συμβουλή σας νὰ σέβομαι καὶ τὴν «νομιμότητα τῆς τοπικῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας», στὴν ὁποία ἀνήκω. Ὁ ὅρος «νομιμότητα» στὴ γλώσσα τοῦ Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου σημαίνει ὅτι εἴσθε μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, ἀναγνωριζόμενος καὶ ἀπὸ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους στὰ πλαίσια τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Ποιὸς σᾶς τὸ ἀμφισβήτησε αὐτὸ ποτέ; Εἶπα ἐγὼ ποτέ ὅτι παρανόμως κατέχετε τὸν θρόνο τῆς Θεσσαλονίκης; Κάποιοι ἀμφισβητοῦν ὄχι τὴν νομιμότητα, ἀλλὰ τὴν κανονικότητα τῆς ἐκλογῆς σας, λόγω τῆς μεταθέσεως σας ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολη. Ἄλλο ὅμως κανονικότητα καὶ ἄλλο νομιμότητα: εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι κανεὶς νομικῶς ἐν τάξει ἀλλὰ ὄχι κανονικῶς ἢ καὶ τὸ ἀντίστροφο. Ἐγὼ πάντως δὲν ἔχω θέσει ποτέ οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο, καὶ σᾶς μνημονεύω μέχρι τώρα στὶς ἱερεῖς ἀκολουθίες ὡς κανονικὸ καὶ νόμιμο ἐπίσκοπο Θεσσαλονίκης. Ἄν ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης, τίς ὁποῖες ὑποστηρίζετε, μὲ ὀδηγήσουν νὰ ἀσκήσω τὸ κανονικὸ δικαίωμα τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου σας, ἢ ὁποία μόνο ἀπὸ τοὺς ἀδιάβαστους καὶ ἀμελέτητους ἢ σκοπίμως καὶ ψευδῶς χαρακτηρίζετε ὡς σχίσμα, τότε θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιὰ ποιὸς σοβαροὺς θεολογικοὺς, ἐκκλησιαστικοὺς, κανονικοὺς λόγους προβαίνω σ' αὐτὸ τὸ ἀπολύτως δικαιολογημένο διάβημα, ὅποτε καὶ σεῖς, ἀνάλογα μὲ τὴν καλὴ ἢ ἐλλιπῆ γνώση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τὴν πατρικὴ σας (χωρὶς εἰσαγωγικά) φροντίδα καὶ ἀγάπη, θὰ προχωρήσετε στὶς ἐπιβαλλόμενες ἐνέργειες. Πάντως ἡ ἀκροτελεύτια συμβουλή σας νὰ μὴ συμβάλλω εἰς «τὴν δημιουργίαν "ἀποτειχίσεων", "σχισμάτων" καὶ "ἀνταρσιῶν"», πράγμα πού «τυγχάνει ἀντικανονικὸν καὶ ἐκκλησιολογικῶς ἀπαράδεκτον», ἀποδεικνύει ὅτι δὲν γνωρίζετε δυστυχῶς τί σημαίνουν αὐτοὶ οἱ ὅροι καὶ δὲν ἐπιθυμῶ τώρα ὡς πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος νὰ σᾶς τοὺς ἀναλύσω. Ἐπισημαίνω ἀπλῶς ὅτι ἡ «ἀποτειχίσις», τὴν ὁποία ἐπαινεῖ ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου τοῦ Μ. Φωτίου (861), δηλαδὴ ἡ διακοπὴ μνημοσύνου τοῦ κηρύσσοντος αἵρεση ἐπισκόπου, καὶ τὴν ὁποία συνιστᾶ σύνολη ἢ προηγούμενη καὶ ἡ ἐπόμενη Πατερικὴ Παράδοση δὲν ἔχει καμμία σχέση οὔτε μὲ τὸ «σχίσμα», οὔτε μὲ τὴν «ἀνταρσία», μὲ τὰ ὁποῖα τὴν τσουβαλιάζετε ἢ ἀμαθῶς ἢ σκοπίμως. Σχισματικοὶ καὶ ἀντάρτες εἶναι οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Διαβᾶστε, παρακαλῶ, τὸν Ἱερὸ Κανόνα²².

22. Κανὼν ΙΕ'

«Τὰ ὀριθέντα περὶ Πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὅποτε εἴ τις Πρεσβύτερος, ἢ Ἐπίσκοπος, ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποσπῆναι τῆς πρὸς τὸν οἰκεῖον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ ὀρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως, σχίσμα ποιήσῃ τοῦτον ὥρισεν ἡ ἅγια Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι, εἰ μόνον ἐλεχθεῖ τούτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφράγισταί τε καὶ ὄρισται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ σχίσμα ποιούντων, καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων. Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῇσι οὐχ ὑπόκεινται πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται. Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ὀύσασθαι».

7. Σὲ ποιά Σύνοδο ὑπακούει ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης;

Ἡ ἀπόφασή σας νὰ μοῦ ἀποστείλετε τὴν «νουθετήρια» ἐπιτιμητικὴ ἐπιστολή, Παναγιώτατε, ἐγείρει ἓνα σοβαρὸ ἐκκλησιολογικὸ θέμα ποὺ ἔχει σχέση μετὰ τὸ καθεστὼς διοικήσεως τῶν λεγομένων «Νέων Χωρῶν», ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν εὐπείθεια καὶ ὑπακοή σας στὶς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στὴν ὁποία κανονικῶς ἀνήκετε. Εἶμαι βέβαιος πὼς καὶ σεῖς ἐκτιμᾶτε ὅτι οἱ μητροπολίτες τῶν «Νέων Χωρῶν» εἶναι μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου· εἶναι ἀφύσικο ἓνα μέλος νὰ ἀνήκει σὲ δύο σώματα, καὶ ἓνα σῶμα νὰ ἔχει δύο κεφαλές· ἀφύσικο καὶ τερατῶδες, ἀπὸ πλευρᾶς δὲ τῶν Ἱερῶν Κανόνων πλήρως ἀντικανονικὸ καὶ ἀπαράδεκτο. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ δύο ἐκκλησίες ἔχουν τὶς δικῆς τους συνόδους, μολονότι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης προσπαθεῖ νὰ ὑφαρπάσει τοὺς ἀρχιερεῖς τῶν «Νέων Χωρῶν» καὶ νὰ τοὺς ἐντάξει στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Σεῖς λοιπὸν ποιά Σύνοδο ἀναγνωρίζετε ὡς ἐκκλησιαστικὴ σας ἀρχή, τὴν τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ Φαναρίου; Τὸ 2009 ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐζήτησε μετὰ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Μακαμαριώτατο ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμο νὰ τιμωρηθοῦν ὅσοι εἶχαν ὑπογράψει τὸ κείμενο «*Ὁμολογία Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*», μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐάριθμοι ἀρχιερεῖς, ἑκατοντάδες κληρικῶν καὶ μοναχῶν καὶ χιλιάδες λαϊκῶν. Ἡ Ἱεραρχία τότε θεώρησε τὴν πατριαρχικὴ ἐνέργεια ὡς εἰσπήδηση στὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔβαλε τὸ θέμα στὸ ἀρχεῖο, χωρὶς νὰ λάβει κανένα μέτρο κατὰ τῶν θεωρούμενων ἀπὸ τὸ Φανάρι ὡς ἀπειθαρχῶν καὶ σκανδαλοποιῶν.

Τὸ ἴδιο ἐπανελήφθη καὶ τώρα γιὰ ὅσους ἀντιδρούμε στὶς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης. Ἐζήτησε καὶ πάλι ὁ πατριάρχης νὰ ληφθοῦν μέτρα ἐναντίον δύο συνεπισκόπων σας, τῶν μητροπολιτῶν Καλαβρυτῶν κ. Ἀμβροσίου καὶ Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, ὡς καὶ ἐναντίον τῆς ἐλαχιστότητός μου, «*τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση καὶ τῶν σὺν αὐτῶ*». Ἡ Σύνοδος, ὅπως πληροφορηθήκαμε, ἔκλεισε καὶ πάλι τὴν πόρτα τῆς εἰσπήδησης κατὰ πρόσωπο στὸν πατριάρχη καὶ ἔθεσε τὸ θέμα στὸ ἀρχεῖο. Σεῖς δὲν ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῆτε στὴν συνοδικὴ αὐτὴ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας στὴν ὁποία ἀνήκετε, καὶ ὄχι στὴν ὑπερόρια ἐπέμβαση καὶ εἰσπήδηση τοῦ πατριάρχου; Ἀκόμη καὶ ἂν σὰς ἔστελνε προσωπικὴ ἐπιστολὴ ὁ Οἰκουμενικός, ἔπρεπε νὰ προστατεύσετε τὸ αὐτοδιοίκητο καὶ αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά σας ὡς ἐπισκόπου, ἴσου καὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ εὐθύνης μετὰ τὸν πατριάρχη, καὶ πρὸ παντὸς νὰ προστατεύσετε τὸ ποίμνιό σας ἀπὸ ἐπεμβάσεις ἀλλοτρίων. Δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐρμηνεύσει αὐτὴν τὴν δουλικότητα πρὸς τὸν Οἰκουμενικό. Ἀπὸ ἓνα πολὺ Ἱεράρχη καὶ ποιμενάρχη τῆς δευτερόθρονης Θεσσαλονίκης ἄλλα περιμέναμε, κυρίως ὅμως τὸν σεβασμὸ τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπίλογος

Στὴν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολή σας, Παναγιώτατε, μοῦ ὑπενθυμίζετε ὅτι μοῦ παραχωρήσατε τὸν μετοχικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου «*διὰ νὰ τελῶ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καθ' ἐκάστην Κυριακὴν καὶ νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ καὶ πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν*». Ἐπὶ εἴκοσι τρία συναπτὰ ἔτη (23) ποὺ διακονῶ ἐδῶ, τὰ

δώδεκα μὲ τὴν δική σας εὐλογία, σὰς διαβεβαιῶ ὅτι πράττω μὲ ἀκριβεία αὐτὸ ποὺ μοῦ συνιστᾶτε. Καὶ αὐτὸ μποροῦν νὰ σὰς τὸ βεβαιώσουν ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες πιστῶν ποὺ ἐκκλησιάζονται καθ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτη στὸν μικρὸ ἀλλὰ ἱστορικὸ αὐτὸ Ναὸ τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐνοχλοῦνται μόνον καὶ σκανδαλίζονται οἱ γείτονες τῆς Μασονικῆς Στοᾶς καὶ οἱ οἰκουμενίζοντες καὶ αἰρετίζοντες κληρικοί καὶ θεολόγοι. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν χωρὶς τὴν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων, οἱ ὁποῖες ὀδηγοῦν σίγουρα στὴν ἀπώλεια, ἀκόμη καὶ ἂν ὡς πρὸς τὰ ἄλλα εἶναι κανεὶς ἅγιος; Δὲν θέλω νὰ σὰς παραθέσω βιβλικὸ καὶ πατερικὸ ὕλικό. Ἀπλῶς σὰς ὑπενθυμίζω ὅτι ὁ προκατόχος σας Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὁ μεγαλύτερος Πατὴρ καὶ Θεολόγος τῆς δεύτερης χιλιετίας, γράφει ὅτι τὴν αἵρεση τοῦ Filioque τὴν ψιθύρισε ὁ Σατανᾶς στὰ αὐτὰ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ Λατίνων καὶ ὅτι δὲν θὰ τοὺς δεχθοῦμε ποτὲ σὲ κοινωνία, μέχρις ὅτου ἐξακολουθοῦν νὰ ὑποστηρίζουν αὐτὴν τὴν αἵρεση²³. Ἄλλος δὲ Ἅγιος προκατόχος σας, ὁ Συμεὼν Θεσσαλονίκης, λέγει ὅτι οἱ Λατῖνοι δὲν ἔχουν οὔτε μυστήρια οὔτε Χάρη, γιατί δὲν ἔχουν πλέον, λόγω τῶν αἱρέσεων, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα²⁴. Θὰ χαρῶ πολὺ ἂν δημοσίως διακηρύξετε ὅτι συμφωνεῖτε μαζί τους, ἂν μάλιστα μοῦ ἀναθέσετε σὲ κάποια ἱερατικὴ σύναξη ἢ ἄλλη ἐκδήλωση νὰ ὁμιλήσω γιὰ τὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Οἰκουμενισμό, γιατί ἐπὶ δώδεκα ἔτη δὲν ἔχει ἀκουσθῆ στὴν Θεσσαλονίκη ἀντιπαπικό, ἢ ἀντιοικουμενιστικὸ κήρυγμα. Ἄν διαφωνεῖτε μὲ τοὺς Ἅγίους καὶ συμφωνεῖτε μὲ τοὺς μεταπατερικούς θεολόγους καὶ οἰκουμενιστάς, τότε σεῖς παρεμποδίζετε τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν καὶ ὄχι ἐγώ. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν καλὴ πορεία τῆς διακονίας μου, γιατί ἀκολουθῶ τοὺς Ἅγίους καὶ ὄχι τὸν Βαρθολομαῖο καὶ «τοὺς σὺν αὐτῶ».

Μὲ σεβασμὸ στὴν ἀρχιερωσύνη σας

Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης
Ὁμότιμος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ

23. Ἁγίου ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ, *Λόγος πρῶτος ὅτι οὐχὶ καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἀλλ' ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον*, Πρόλογος εἰς Π. ΧΡΗΣΤΟΥ, *Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Συγγράματα*, Θεσσαλονίκη 1962, τόμος Α', σελ. 23-24: « Πάλιν ὁ δεινὸς καὶ ἀρχέκακος ὄφης, τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν καθ' ἡμῶν διαίρων, ὑποψιθυρίζει τὰ τῆς ἀληθείας ἀντίθετα... Οὕτως Ἀρείους, οὕτως Ἀπολιναρίους, οὕτως Εὐνομίους καὶ Μακεδονίους, οὕτω πλείστους ἄλλους... διὰ τῆς ἐκείνων γλώττης τὸν οἰκεῖον κατὰ τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας ἐπαφῆκε ἰόν... Οὗτος τοίνυν ὁ νοητὸς καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἐπάρατος ὄφης... **διὰ τῶν αὐτῶ πειθηρίων Λατίνων** περὶ Θεοῦ καινὰς εἰσφέρει εὐχάς». Αὐτόθι σελ. 26: «Ἄλλ' ἡμεῖς διδαχθέντες ὑπὸ τῆς θεοσοφίας τῶν Πατέρων αὐτοῦ τὰ νοήματα μὴ ἀγνοεῖν... **οὐδέποτε ἂν ὑμᾶς κοινωνοὺς δεξαίμεθα μέχρις ἂν καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα λέγητε**».

24. Λέγει ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὅτι τὸν ἐκάστοτε πάπα «οὐ μόνον οὐ κοινωνικὸν ἔχομεν, ἀλλὰ καὶ αἰρετικὸν ἀποκαλοῦμεν» (Διάλογος 23, PG 155,120-121). Καὶ ἀλλοῦ: «Βλασφημοῦσιν ἄρα οἱ καινοτόμοι καὶ πόρρω τοῦ Πνεύματός εἰσι, βλασφημοῦντες κατὰ τοῦ Πνεύματος καὶ οὐκ ἐν αὐτοῖς ὅλως τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, διὸ καὶ τὰ αὐτῶν ἀχαρίτωτα, ὡς τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος ἀθετούντων καὶ ὑποβιβάζοντων αὐτό ... διὸ καὶ τὸ Πνεῦμα οὐκ ἐν αὐτοῖς τὸ Ἅγιον, καὶ οὐδὲν πνευματικὸν ἐν αὐτοῖς καὶ καινὰ πάντα καὶ ἐξηλλαγμένα τὰ ἐν αὐτοῖς καὶ παρὰ τὴν θείαν παράδοσιν» (*Ἐπιστολὴ περὶ τῶν Μακαρισμῶν* 5). Βλ. περισσότερα στὴν διδακτορικὴ διατριβὴ τοῦ μακαριστοῦ μητροπολίτου Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Κ. ΚΥΡΑΤΣΟΥ, *Ὁ Ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης καὶ ἡ Δύση. Ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ καινοτομίαι τῆς*, Θεσσαλονίκη 1993, σελ. 31-32.